

ORBÁN JÁNOS DÉNES VERSEI

Nulladik szonett

Miként is nyújtsam át szonettetemet
– tizennégy sort, száznegyven szótagot,
ezen rövid meg hosszú lépteket –,
hogyan tudd: önmagamnál több vagyok?
Téli virágként nőjenek ki tán
papíromból a mondatok, szavak,
hogyan téged, kit a lelkem úgy kíván,
e virágokkal elborítsalak?
Vagy inkább tetszik, minden sor ha rács,
s a vers kalitka, melyben átadom
– hisz bármi fényes, úgyszólván csak harács,
egy más világban áll a nagy vagyton –
a lelkem, mely a rácson át ha jár,
széthajlik az, de mindég visszaáll?

Az idő volt, akit megöltem

A szárnyas idő volt, akit megöltem.
Tehettem volna másként? Árbocomra
szállt, és kegyetlen vijjogása kőként
zuhant az álom tisztá, kék vizébe.
Volt egy hajó. És jég és köd, s talán még
egy véres esküvő is. A körülmény
nem számít már. A tettem is homályos.
Miként ragadtam és minő nyilat - már
nem is tudom. A holttest büntetésként
nyakamba' lóg, s a vijjogás kővénel
többet nyom súlya. A kínos szorongást
egy más nyomorra cseréltem, s maradtam
halottabb a halottnál: halhatatlan.

Herceg, hátha a holló is eljő!

Fekete holló veri ablakod.
A túlvilág szavát nem hagyhatod
szobádba tömni, testté ne legyen
az Ige: semmi.

Ám szőnyegeden
holnapra már a hó áll vastagon.
Üveggé lesz a bőr az ajkadon.
Szobád, tested – légvárad megremegeg.
Vascsórr zúzza be ablakod, szemed.

Orbán János Dénes prózakötetének borítója.